

Jožef Šolmajer

Lasulja, brki, šiba, prikrojen lajbič, obleka, bela srajca, črni čevlji in akcija.

Pred seboj zagledam poln razred učencev, ki me gledajo z velikimi očmi. Z očmi, v katerih vidim veselje, pričakovanje, zabavo, strahospoštovanje in pri najmlajših tudi samo strah. Sledijo prvi izrečeni stavki, ki pravzaprav niso pomembni, saj me prvih nekaj minut občinstvo zgolj gleda, ocenjuje mojo zunanjo podobo, način govora in šibo v mojih rokah. »Kaj bo z njo? Me bo udaril, ali bo bolelo?«

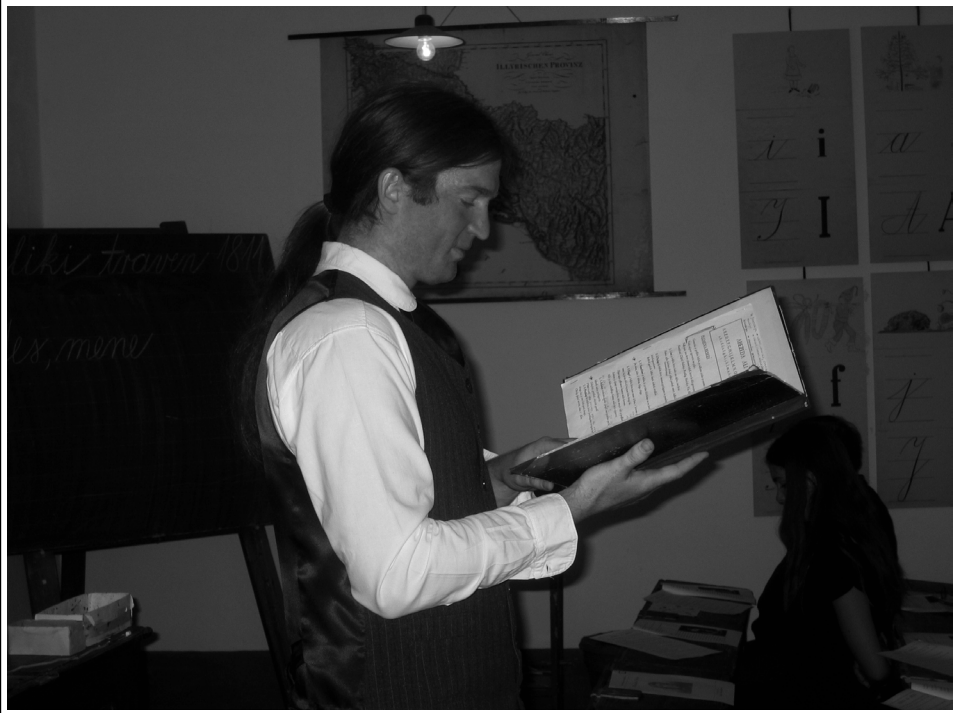
Mislím, da sem bil tretji izvajalec učnih ur v Slovenskem šolskem muzeju. Po temeljni predpripravi, pri kateri mi je bila v veliko pomoč Valentina Tominec, sem bil pripravljen. Prvi nastopi so bili dokaj rjasti, manj sproščeni kot kasneje, ko je besedilo kar samo *padlo iz ust*. Veliko sem se ukvarjal z arhaičnim govorom, komunikacijo z učenci, dolžino učne ure in različno starostjo učencev.

Pri učnih urah, ki sem jih izvajal, je bilo občinstvo staro od osem do osemdeset let. Ne glede na starost učencev, je bila moja naloga, da izvedem učno uro, ki bo zanimiva, poučna. Pravi izziv je bil najti pravo harmonijo med strogostjo in zabavo, prilagojeno letom obiskovalcev.

Pri mlajših je bila gostota besed manjša, glas mirnejši, tišji in gibí počasnejši. Tudi obrazna mimika je bila milejša in manj stroga. Starejši ko so bili obiskovalci, več strogosti sem si lahko privoščil.

"Še malo se namrščim in zažugam s šibo, pa bo mir. Škoda, da je ne smem večkrat uporabljati." (SŠM, fototeka, foto: Marjan Javoršek).

*"Kaj jim dam za prebrat, da se bodo gotovo zapletli?"
(SŠM, fototeka, foto: Marjan Javoršek).*

Kljub natančno napisanemu scenariju za vsako učno uro lahko rečem, da je bil ta od ure do ure drugačen, saj sem se z leti naučil prilagajati skupinam, njihovim potrebam, zato v vseh letih izvajanja ur nobena ni bila popolnoma enaka drugi.

*»Vstani! Mladi mož, odgovarjamo glasno, razločno in ne pozabi na držo, kti-
ra mora biti vzravnana in nikakor ne puklasta!«*

*Tudi starejši gospod, za katerega sem na koncu učne ure fizike izvedel, da je
pravzaprav profesor fizike, je vstal in s cmokom v grlu zdrdral odgovor, ki se je po
pravilu začel z »Gospod učenik, ...«.*

Vodenje učnih ur v Slovenskem šolskem muzeju je bila nepozabna izkušnja, ki mi je dala prepotrebno znanje in samozavest pri kasnejšem nastopanju pred širšo množico.

Hvala muzeju za nepozabno izkušnjo.

Jože Rupnik, gospod učenik *Jožef Šolmajer*
(učna ura Fizika, Vodnikova šola, učna ura za tujce
in učna ura za najmlajše Šola nekoč)